

ἀφιέρωμα τό, κοιν. ἀφιέρωμα βόρ. ιδιῶμ. καὶ Τσακων.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀφιέρωμα.

Ἀνάθημα ἔνθ' ἄν.: Κάνω ἀφιέρωμα. Συνών. τάμα.

ἀφιερώνω κοιν. ἀφιερώνου Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἀφιερώνω Ἰκαρ. ἀφιερώνου Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀφιερῶ.

Ἀναθέτω ἔνθ' ἄν.: Ἀφιέρωσα ἔς τὴν ἐκκλησίᾳ μὲν εἰκόνα - καντήλα κττ. κοιν.

ἀφιέρωσι ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀφιέρωσις.

Τὸ νὰ ἀφιερῶσιν τις πράγμα τι εἰς ἐκκλησίαν, μονὴν κττ.

ἀφίλευτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀφίλιπτους σύνηθ. βορ. ιδιῶμ. ἀφλίβους Στερελλ. (Λιτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φιλευτός < φιλεύω. Τὸ ἀφλίβους ἐκ τοῦ μεταβατικῆς τύπου *ἀφίλευος, ὃ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἐνεστ. φιλεύω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐπεριποιήθη τις ὡς φίλον, ὃ μὴ τυχὼν φιλοξενίας καὶ ἰδίᾳ ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν παρετέθη γεῦμα σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.): Ὅποιος φίλος πάει ἔς τὸ σπίτι του δὲν τὸν ἀφίνει ἀφίλευτο σύνηθ. || Ποίημ.

... Ἀφίλευτος τρινύχι

πέρασε μόνο μὲ νερὸ καὶ τὸν τυράγναε ἡ πείνα ΛΜαβίλ. Ἔργα 28. β) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐν ὥρᾳ ἐπισκέψεως δὲν προσεφέρθη κέρασμα τι σύνηθ.: Ἄν εἶσαι καὶ φαγωμένος, δὲν θὰ φύγῃς ἀφίλευτος. 2) Ὁ μὴ λαβὼν χάριν φιλοφρονήσεως δῶρόν τι ἰδίᾳ ἔδωκε σύνηθ.: Ἀφῆκε τὸ παιδάκι ἀφίλευτο, δὲν εἶχε τί νὰ τοῦ δώσῃ.

ἀφίλητος ἐπίθ. σύνηθ. ἀφίλ'τους πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀφίλετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφίλιγος πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφίλητος = ὃ μὴ φιλούμενος, ὃ μὴ ἀγαπώμενος.

1) Ὁ μὴ λαβὼν φίλημα στοργῆς ἢ ἔρωτος σύνηθ.: Ἀφῆσε τὸ παιδάκι τῆς ἀφίλητο καὶ τὸ πῆσσε τὸ παράπονο σύνηθ. || Ἄσμ.

Δώδεκα χρόνους ἔκανα μ' ἕνα κορίτσι ἀντάμα, νὰ τὸ φιλήσω ντρέπομαι, νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ φοβάμαι, μὰ νὰ τ' ἀφῆσω ἀφίλιγο, ταχρὰ γελάει μὲ μένα

Πελοπ. (Μάναρ.)

Δύσκουλον εἶνι γὰρ νὰ βρῇς ἀμύριστη καννέλλα, ἀχάιδιφτου βασιλικὸ το' ἀφίλητη κουπέλλα

Λέσβ. Ἀντίθ. φιλημένος (ιδ. φιλῶ). β) Ὁ ἠθικῶς ἀγνός, ἐπὶ γυναικὸς καὶ ἰδίᾳ παρθένου Λεξ. Δημητρ.: Ἀφίλητη τὴν πῆρε ὁ Χάρως. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ φιλήσῃ ἔνεκα ἀσχημότητος, ρυπαρότητος κττ. Λεξ. Δημητρ.: Μοῦ νὰι ἀφίλιγο τὸ χέρι τοῦ γέρον. Ἀφίλιγη εἶναι ἡ μπαμπόγραια.

ἀφίλιωτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀφίλιωτα ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 137—Λεξ. Γαζ. (λ. ἀσπονδί).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφίλιωτος.

Χωρὶς συνδιαλλαγὴν ἔνθ' ἄν.: Κ' εἶπα πῶς ἔφυγεν ὁ Πέτρος ὁ Φλώρης καὶ πῶς τὴν ἄφησ' ἔτσι, ἀφίλιωτα ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀφίλιωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φιλιωτός < φιλιώνω.

Ἀδιάλλακτος, ἀσπονδος: Εἰν' ἕνας χρόνος ποῦ μαλώσαμε κ' εἴμαστε ἀκόμη ἀφίλιωτοι Λεξ. Πρω. Ἀφίλιωτοι γείτονες Λεξ. Δημητρ. Ἀφίλιωτο ἀντρόγυνο αὐτόθ. Ὅσο μεγαλώνανε τὰ παιδιά, τόσο ὁ πόλεμός τους ἀφίλιωτος γινότανε ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 37.

***ἀφιλογεύω**, ἀθ'λουγεύου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀφιλογή.

Φλυαρῶ κατὰ τινος ἀπρεπῶς, κατηγορῶ. Συνών. *ἀφιλογῶ 1.

ἀφιλογῇ ἡ, Κορσ. Πόντ. (Οἶν.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) ἀφ'λογῇ Θράκ. Πελοπ. (Γορτυν.) ἀφ'λουγῇ Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) φ'λουγῇ Θράκ. (Αἰν.) ἀθ'λουγῇ Κυδων. ἀθιλογῇ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀμφιλογία.

1) Ἔρις, λογομαχία, φιλονικία Πόντ. (Οἶν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) β) Ὀμιλία, συζήτησις, συνδιάλεξις Κορσ. Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) γ) Μωρολογία, φλυαρία (Λέσβ.) δ) Ὀμιλία περὶ τινος, μνεῖα Λέσβ.: Παροῖμ. φρ.

Σῦρ' τ'ν ἀφ'λουγῇ τ' | νὰ δῇς τοῖ τοῦ κουρμί τ' (ἐπὶ τοῦ ἐμφανιζομένου καθ' ἣν στιγμὴν γίνεται περὶ αὐτοῦ λόγος). 2) Λόγος ὑβριστικὸς ψευδῶς ἀποδιδόμενος εἰς τινὰ μὴ ἔχοντα γνῶσιν αὐτοῦ Πελοπ. (Γορτυν.)

β) Κακολογία, διαβολὴ Κυδων. Λέσβ. Τσακων.: Ὁ δεινὰ ἐφκειάτῃς νὰ ἀθιλογῇ Τσακων. Συνών. ἀβάνεμα, ἀβανιὰ 1, ἀφορμή, συκοφαντία. 3) Θόρυβος, ὀχλαγωγία Θράκ. (Αἰν. κ.ά.)

Πβ. ἀθιβολή, ἀθιβολία, ἀμφιβολία, ἀναθιβολή, ἀφιλογιά.

ἀφιλογιά ἡ, Πελοπ. (Γορτυν.)—ΜΦιλῆντ. Θρῦλ. 56. ἀφ'λουγιά Κυδων. Λέσβ. φιλονιά Μακεδ. (Βελβ.) ἀθ'λουγιά Κυδων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀμφιλογία.

1) Ἀμφισβήτησις, ἀντιλογία Μακεδ. (Βελβ.) Πελοπ. (Γορτυν.)—ΜΦιλῆντ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἤθελε ἀφιλογιὰ ν' ἀκούσῃ ΜΦιλῆντ. ἔνθ' ἄν.: 2) Σπερμολογία, καταλαλιά, συκοφαντία, ραδιουργία Κυδων. Λέσβ.: Ἀγαπᾷ τ'ς ἀθ'λουγιές Κυδων. Ἀπόσους ἕνα κόσμον ἀθ'λουγιές κ' ἔφ'γι ἡ σαλιάρια αὐτόθ. Οἱ γριγὲς κουβιδάζιν τοῖ κρῖνιν δούν ἕνα τοῖ δούν ἄλλον τοῖ κᾶνιν ἀφ'λουγιές Λέσβ.

Πβ. ἀφιλογή.

ἀφιλογιάζω ἀμάρτ. ἀφ'λογιάζω Πελοπ. (Γορτυν.) Ἐκ τοῦ οὐς. ἀφιλογή.

Διαβάλλω, συκοφαντῶ. Συνών. ἀβανεύω 1, ἀβανιάζω 1, ἀβανίζω.

***ἀφιλογιστής** ὁ, ἀθ'λουγ'στής Λέσβ. ἀθ'λουϊστής Λέσβ. ἀθ'λουϊσκής Λέσβ. (Πλομάρ.) Θηλ. ἀθ'λουγίστρια Λέσβ. ἀθ'λουγίσκιγρια Λέσβ. (Πλομάρ.) ἀθ'λουγίστρια Κυδων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφιλογῶ κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Καταλαλητής, σπερμολόγος. Συνών. ἀβανιάρης, ἀβανικός 1, συκοφάντης.

***ἀφιλογῶ**, ἀφ'λουγῶ Λέσβ. ἀθ'λογῶ Ἰκαρ. ἀθ'λουγῶ Κυδων. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀμφιλογῶ.

1) *Ἀφιλογεύω, ὃ ιδ., ἔνθ' ἄν.: Μὴν ἀγαπᾷς ν' ἀθ'λουγῇς, μόνικοῖτάς τῃ δ'λειά σ' Κυδων. 2) Ὀμιλῶ, συζητῶ Λέσβ.: Καθούσαν το' ἀφ'λουγοῦσαν. Συνών. κομβεντιάζω.

